

Der er jo allerede mange „Hjem“ for arbejdende Kvinder. Saa mange Kvinder, tilhørende de forskjelligste Samfundsklasser, fortjener deres Brød udenfor Familie kredsen, og saa mange af dem, der er langt borte fra Slægt og Venner eller maaske ingen Slægtning har, længes efter lidt hjemlig Hygge og venlig Deltagelse, at der altid vil være Rift om at bo i disse Pensionater, hvor man vistnok betaler for sit Ophold, men dog har — eller skulde have — en Følelse af at blive betragtet som Medlemmer af en fælles Familie. Mrs. Grannis har imidlertid anlagt dette nye Hjem efter en original Plan. En Butik eller Udsalg er sat i Forbindelse med Hjemmet, saaledes, at de Pensionærer, der midlertidig er arbejdsløse, kan arbejde og udstille Salgsgegenstande af enhver Art, for mulig at finde en Køber; der er ogsaa oprettet en Systue, hvor man modtager Reparationer eller syr nyt Tøj for Folk efter Bestilling. Mrs. Grannis tror, at mangan Kvinde, som midlertidig er ude af Stand til at finde Beskæftigelse, vil være glad ved at faa Arbejde i Systuen.

En Restauration og et Vaskeri findes i Bygningen, og Prisen for Værelse med Seng er fra halvanden til tre Dollars pr. Uge.

Hjemmet er beregnet paa Kvinder, der arbejder for deres Brød, men Mrs. Grannis vil ikke forbyde en ung Pige at tage sin gamle Fader, eller en Moder at tage sit Barn med sig i Institutionen, hvis Forholdene ellers tillader det. Det er en Skyggeside ved de allerede eksisterende Hjem for arbejdende Kvinder, at Pensionærerne maa løsrive sig fra ethvert Familiebaand, dersom saadanne findes, og Mrs. Grannis vil nu forsøge at hjælpe den Kvinde, der har nogen af sine at sørge for, til et Hjem, hvor baade hun selv og hendes Protegé vil blive venlig modtaget.

Det vil om 10 Aar klinge som en Saga, naar man vil fortælle, at i Aaret 1895 forsøgte en dansk Asylforstanderinde sig i at køre paa Cykle, men at Asylbestyrelsen tilkendegav hende, at man fandt sligt upassende — undtagen før Kl. 7 om Morgen, endvidere at den eftergivende Forstanderinde øjeblikkelig lystrede Ordre for dog endelig ikke at begaa noget, der kunde være upassende i nogens Øjne.

I „Højskolebladet“ fandtes forleden følgende lille Annonce, som vi herved gør os en Glæde af at bringe til vore Læseseres Kundskab:

„Skulde der være en ung Kvinde med Kendskab til almindelig Havedyrkning, og som har Lyst til sammen med en anden ung Kvinde at *begynde et mindre Havebrug* i Forbindelse med Hønseri, bedes Billet, mrkt. „396“, indlagt paa dette Blads Kontor. Kapital er ikke nødvendig.“